

lært, at der kun gaar een Vej til Menneskehedens Frelse — og det er Korsets Vej.“

„Du veed, den er for mig Per Gantes Genvej.“

„Aa — Pral! Frækhed er det, og ikke andet! Du og dine Lige fordærver Folket. Det er Sandheden! I har ingen Samvittighed, og de ærligste af jer tilstaar, at I hader Gud.“

Doktoren rejste sig.

„Hør, Johannes, dette her maa høre op! Jeg er ikke kommen for at strides med dig. Men jeg undskylder dig. Du er opreven af Dagens Genvordigheder, og jeg maa vist hellere gaa. Jeg kommer igen imorgen. Saa haaber jeg, du er til at tale med. — Godnat, Johannes!“

Han rakte ham Haanden; men Præsten beholdt sin bag Ryggen.

„Jeg rækker ikke en Gudsfor nægter Haanden!“

Det gav et Ryk i Doktoren. Han blev hvid i Ansigtet og stirrede paa Broderen med halvaaben Mund.

„Det Ord tør du ikke gentage, Johannes!“

„Jeg rækker ikke en Gudsfor nægter Haanden!“ sagde Præsten igen og denne Gang med hele sin Stemmes Kraft.

Doktorens Svar var en knaldende Lussing. Præsten tumlede tilbage, og før han kom til sig selv, var Broderen gaaet. Et Øjeblik efter kørte han ud af Gaarden.